Написав Альона Губеня
Середа, 24 травня 2017, 07:24

Мінлива, брехлива осіння погода.
Дружба не завжди витримує прес.
У злетах високих стає вона горда.
У хворобі і бідності зникає прогрес.

А хочеться мати друга такого:
Порадника мудрого, серцем простого,
щоб в години печалі і радості миті,
Мене, як ніхто, Він міг зрозуміти...

Бо одному в дорозі важко іти,
душа у тривозі, навколо пастки.
В огонь чи у воду скочу сама,
життєві мусони далеко жбурля...

Подерте лахміття. Заплакані очі.
Коліна розбиті і в грудях тріпоче.
Біжу я від себе – себе ж і шукаю,
В смердюче болото все більш загрузаю...

Бачу світло яскраве...А Сильна рука,
з багна витягає, назад не пуска.
Надихає любов'ю, попереду йде,
Вирівнює стежку, що в майбутнє веде.
Надійне плече, два білих крила...
Мій Друг – невичерпне джерельце добра!..
Альона Ус